

Arrest

nr. 115 901 van 18 december 2013
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 november 2013.

Gelet op de beschikking van 2 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. KIWAKANA, die loco advocaat D. VANDERHEIDEN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die

de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij beperkt zich tot het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het formuleren van theoretische beschouwingen, het uiten van algemene en allerm minst ernstige kritiek en beweringen, en het op algemene wijze vergoelijken en minimaliseren van enkele van de vaststellingen van de bestreden beslissing.

Verzoeker legt tot op heden geen (enkel) officieel identiteitsbewijs neer. Hij levert aldus geen bewijs van zijn identiteit, wat nochtans een zeer essentieel element is in de asielp procedure. Nu hij geen enkel identiteitsdocument neerlegt, kan de Raad net als de commissaris-generaal niet nagaan wat de ware naam is van verzoeker, wat deze zelf ook moge beweren, en of de talrijke door hem neergelegde documenten daadwerkelijk betrekking hebben op zijn persoon.

Verzoekers huidige bewering dat "de foutieve weergave van de benaming van de politieke partij een (kleine) materiële vergissing betrof" is allerm minst ernstig en kan derhalve niet worden gevolgd. Immers, van iemand die, zoals verzoeker, verklaart lange tijd actief lid te zijn geweest van een politieke partij, als publiciteitssecretaris op lokaal niveau lange tijd publiciteit te hebben gemaakt voor die partij en omwille van dat engagement voor en lidmaatschap van die partij vervolging te vrezen, kan en mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij de volledige naam van die partij correct kent, wat in casu niet het geval is, gelet op de vaststelling dat verzoeker verkeerdelijk verklaarde dat BNP voor "Bangladesh Nationalist Party" staat, terwijl BNP (in werkelijkheid) de afkorting is van Bangladesh Nationalist Party. Evenzeer kon van verzoeker redelijkerwijze worden verwacht een gedegen en gedetailleerde kennis te hebben van BNP, zoals onder andere met betrekking tot haar fundamentele principes en ideologie, te kunnen toelichten waarin die partij qua ideologie verschilt van de andere politieke partijen in Bangladesh, en concreet en uitgebreid te kunnen vertellen over zijn eigen activiteiten voor de partij, waar hij echter geheel in gebreke bleef. Zijn huidig betoog in zijn verzoekschrift dat zijn taak mensen op straat aan te spreken en uit te nodigen voor manifestaties van BNP eerder een 'job' voor hem was en geenszins betekende dat hij daadwerkelijk lid werd van die partij, valt niet te rijmen met, doch drui st manifest in tegen zijn verklaring aan de commissaris-generaal lid te zijn (geweest) van BNP. Waar hij thans oppert dat hij op de hoogte is van de betekenis van 'Chatra Dal' en dit aantoon t dat hij op de hoogte is van de structuren van BNP, wijst de Raad erop dat hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal merkwaardig genoeg niet kon specificeren dat de 'Chatra Dal' de studentenafdeling is van BNP. Zijn algemene stelling de structuren te kennen van BNP gaat dan ook niet op.

Verzoekers huidig argument in zijn verzoekschrift, ter verschoning van zijn allerm minst overtuigende verklaringen omtrent de zaak waarin hij en anderen valselijk zouden worden beschuldigd van moord op een sympathisant van de Awami League, dat hij, gelet op het feit dat hij reeds geruime tijd in België verblijft, over weinig nieuws over de moordzaak beschikt, neemt niet weg dat hij zich in de lange periode dat nadat de zaak werd ingediend en hij nog in Bangladesh verbleef -blijkens zijn verklaringen zou hij er nog bijna een jaar hebben verbleven- en ook nadien na zijn vertrek uit zijn land van herkomst hierover kon/had kunnen informeren, in de eerste plaats te denken bij zijn advocaat. Van een persoon die, zoals verzoeker, verklaart voor zijn leven te vrezen en zijn land te zijn ontvlucht omwille van een valse moordzaak tegen zijn persoon kan immers redelijkerwijze een grote interesse in en een gedegen en gedetailleerde kennis van die rechtszaak worden verwacht. Verzoeker blijft hier echter in gebreke.

Verzoeker gaat er voorts ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielsrelaas te herstellen. Om die reden, gelet ook op de vormelijke en inhoudelijke vaststellingen van de commissaris-generaal omtrent die stukken, welke door verzoeker niet in het minst worden ontkracht of weerlegd, en gezien de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat (ver)vals(t)e documenten veelvuldig voorkomen in Bangladesh, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker neergelegde juridische stukken.

Met betrekking tot de overige door verzoeker neergelegde documenten wordt in de bestreden beslissing wel degelijk en afdoende gemotiveerd waarom deze niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de overige motieven uit de bestreden beslissing. Verzoekers algemene kritiek dienaangaande mist derhalve elke grondslag.

Verzoeker laat in zijn verzoekschrift de overweging uit de bestreden beslissing dat zijn beweerde terugkeer naar Bangladesh zijn vrees voor de beweerde moordzaak ondermijnt, volledig ongemoeid. Hij onderneemt geen enkele poging om dit pertinente motief uit de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen.

Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Verzoeker voert geen elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

1.4.2. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 31 oktober 2013 opgenomen grond, stelt de verzoekende partij dat zij geen opmerkingen heeft. Bijgevolg dient erop gewezen te worden dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,
mevr. K. VERHEYDEN,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS